

Arrest

nr. 138 276 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine en geboren in de stad Kabul. U verklaarde het volgende tijdens uw eerste asielaanvraag: toen u vier jaar was verhuisde u naar het dorp Sakthazian in het district Balkh in de gelijknamige provincie. In 1376 (1997-1998) kwamen uw ouders om door een raketaanval op hun huis. U en uw zus verhuisden naar de wijk Saidabad in de stad Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh. U studeerde tot de negende klas en werkte sinds uw kindertijd in het bouwbedrijf van uw vader waar u later onderdirecteur werd. U bent gehuwd en heeft drie kinderen die in de wijk Qalai Zaman Khan in de stad Kabul verblijven bij uw schoonfamilie. U kreeg in 1383 (2004-2005) twee

bouwopdrachten van ex-president en leider van Jamiat-e- Islami Burhanuddin Rabbani. In het jaar 1384 (2005-2006) werden de werken beëindigd, maar de opdrachtgevers zijn u nog 250.000 dollar verschuldigd. U werd echter aan het lijntje gehouden en zelfs aangevallen door de lijfwachten van Rabbani wanneer u probeerde uw geld terug te krijgen. De laatste keer moest u vijf tot zes dagen in het hospitaal doorbrengen. U diende een klacht in op het politiecommissariaat in Mazar-e-Sharif. Ustad Atta, gouverneur van Balkh en lid van Jamiat-e-Islami, bracht Rabbani op de hoogte van deze klacht. Er werden twee commandanten aangeduid om u te zoeken, uw winkel werd gesloten, uw ouderlijk huis werd vernield en uw auto werd beschoten. U ging naar Herat en bracht uw kinderen en echtgenote naar uw schoonvader in Kabul. In Herat wilde u klacht indienen tegen Burhanuddin Rabbani. Dit werd u afgeraden omdat Rabbani invloed heeft in alle provincies en u zou liquideren. Uw schoonvader zei u dat de kinderen daar niet konden blijven omdat uw vijanden hem ook lastigvielen. U vond in Herat geen werk en ging toen naar Jalalabad. Daar kon u evenmin aan het werk. Jullie gingen vervolgens naar Pakistan en van Pakistan reisden jullie verder tot Iran. Omdat uw kinderen er geen onderwijs konden volgen, u regelmatig werd tegengehouden omdat u niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte en uw schoonvader u vertelde dat uw vijanden niet meer waren langsgekomen, stuurde u uw kinderen en uw echtgenote terug naar uw schoonvader in Afghanistan. Uzelf bleef in Iran. Op het einde van het jaar 1388 (2009-2010) keerde u terug naar Afghanistan nadat uw schoonvader u had verzekerd dat er niets speciaals was gebeurd. Twee weken na uw terugkeer ging u aan het werk bij een bevriende metaalsmid. Uw echtgenote belde u met de boodschap dat u niet naar huis mocht komen omdat uw vijanden ervan op de hoogte waren dat u terug in het land was. U verliet Afghanistan opnieuw. U verbleef een drietal jaar in Griekenland waarvan u een jaar en drie of vier maanden in een gesloten centrum doorbracht. Na uw vrijlating bent u naar België gereisd waar u op 9 oktober 2013 arriveerde en twee dagen later een eerste asielaanvraag indiende. Na uw vertrek werd uw schoonvader lastiggevallen. Hij kreeg vaak bezoek van personen die wilden weten waar u was. Hij werd een keer naar het politiecommissariaat gebracht en ondervraagd over uw situatie. Op de school vragen onbekenden in welke klas uw zoon zit. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de personen die als tussenpersonen optraden bij het onderhandelen van de bouwwerken die u uitvoerde in opdracht van Burhanuddin Rabbani. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een document dat betrekking heeft op uw legerdienst, een document over een medische opleiding, 21 foto's, 2 bouwplannen, een document dat betrekking heeft op de overuren die door uw werknemers werden gemaakt, een bouwcontract, een document met betrekking tot het geld dat u verschuldigd was voor de bouw van de moskee, vijf rekeningen van de aankoop van materialen, uw taskara, een bevestigingsbrief van Fardeen Metaal Shop en de Federatie van Ambachten en Handelaars, twee enveloppes en een bedrijfsvergunning voor. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) nam op 31 maart 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest nr. 126748 van 4 juli 2014 een gelijkaardige beslissing.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en verklaarde zich op 10 juli 2014 voor een tweede keer vluchteling. U verwijst in uw tweede asielaanvraag opnieuw naar de asielmotieven zoals in uw eerste asielaanvraag en u benadrukt het actuele karakter ervan. U stelt bij een terugkeer de zoon van wijlen Burhanuddin Rabbani te vrezzen. Hij komt naar uw huis en probeert alles in beslag te nemen. Uw zoon werd geslagen door zijn manschappen. Uw vrouw verliet 20 dagen voor uw tweede asielaanvraag Kabul en ging met uw kinderen en uw zus naar haar tante in Logar. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: twee ziekenhuisattesten, schoolattesten (oproepingsbrieven) van uw kinderen en een verklaring van burens en twee winkeliers. Op 29 augustus 2014 ging het Commissariaat-generaal over tot een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep bij de RvV werd op 17 oktober 2014 verworpen. Op 6 november 2014 verklaarde u zich voor de derde keer vluchteling. U verwijst in uw derde asielaanvraag deels naar de asielmotieven zoals in uw eerste asielaanvraag namelijk uw problemen met wijlen ex-president Burhanuddin Rabbani en zijn entourage omwille van de door uw bedrijf uitgevoerde bouwwerken. U stelt nu dat in het kader van deze problemen enkele van uw afgelegde verklaringen niet correct zijn. Op aanraden van de smokkelaar stelde u de gebeurtenissen anders voor en legde u enkele valse documenten voor. U blijft wel nog verwijzen naar de achterstallige betaling voor het door uw bouwbedrijf uitgevoerde bouwproject. U deed verschillende keren beroep op de vakbond om het geld te eisen, maar u werd met de dood bedreigd. Hierdoor had u zelf schulden omdat u de leverancier, Haji Faiz, van de bouwmaterialen niet kon betalen. Haji Faiz eiste echter zijn geld op en stuurde gewapende bodyguards op u af. U werd opnieuw met de dood bedreigd. U besloot met uw vrouw en kinderen Afghanistan te verlaten in 2005. U ging via Pakistan naar Shiraz en later naar Teheran waar u tot 2011 illegaal verbleef en werkte. U keerde dus nooit terug naar Afghanistan zoals u wel verklaarde in uw vorige asielaanvragen. Uw vrouw en kinderen wonen heden in Teheran bij haar neef.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u een fotokopie neer van een brief van uw werkgever in Iran.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst moet in het kader van uw derde asielaanvraag worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste asielverzoek baseerde, met name uw problemen met expresident Burhanuddin Rabbani (ondertussen overleden) en zijn manschappen. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat er aan uw asielrelaas geen geloof gehecht werd. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag zodat de beoordeling ervan gehandhaafd blijft, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw tweede asielaanvraag oordeelde het CGVS dat de door u aangebrachte verklaringen en documenten uw geloofwaardigheid niet konden herstellen. U herhaalde en benadrukte slechts dat uw problemen met de zoon van wijlen Burhanuddin Rabbani nog steeds actueel zijn in Afghanistan.

Aangezien u in uw derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van uw eerdere asielaanvragen, die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van deze problemen met Rabbani en zijn entourage verwees u naar de problemen met een zekere Haji Faiz, een leverancier van bouwmaterialen, die connecties heeft met de taliban en de overheid. Hij eiste zijn geld terug aangezien hij u de bouwmaterialen had geleverd voor dit bouwproject. U kon dit echter niet betalen omdat u nooit volledig werd uitbetaald voor de bouwprojecten die u uitvoerde in opdracht van Burhanuddin Rabbani (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15, 18). Met betrekking tot de bijkomende verklaringen die u aflegt, namelijk uw problemen met de leverancier en schuldeiser Haji Faiz, en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste en uw tweede aanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met de zoon van Burhanuddin Rabbani nadat u twee bouwwerken in zijn opdracht afwerkte maar niet volledig werd uitbetaald, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid.

In het kader van uw derde asielaanvraag legde u plots ook nieuwe verklaringen af met betrekking tot uw vlucht uit Afghanistan en uw verblijf in Afghanistan en Iran (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 10, 15). U verklaarde in het kader van uw eerste en uw tweede asielaanvraag in België dat u in 2005 naar Iran vluchtte omwille van uw problemen met Burhanuddin Rabbani, maar dat u naar Afghanistan terugkeerde in het jaar 2010. Uw problemen zouden twee weken na uw terugkeer in Afghanistan opnieuw begonnen zijn en u besloot het land opnieuw te verlaten en naar Europa te reizen. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan de door u aangehaalde nieuwe verklaringen.

Als verklaring voor deze leugens stelde u in uw derde asielaanvraag dat u van de smokkelaar deze verklaringen moest afleggen. Ook tijdens uw tweede asielaanvraag die u in augustus 2014 indiende koos u er echter voor om niet de waarheid te vertellen. U bent dus zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die u aflegde bij het indienen van uw asielaanvraag. Niets stond u in de weg om toen reeds

de waarheid te vertellen. U geeft trouwens ook toe valse documenten te hebben voorgelegd in het kader van uw eerdere asielaanvragen. Van een asielzoeker die in een ander land bescherming zoekt, kan echter verwacht worden dat deze van bij aanvang van de asielprocedure de waarheid vertelt en enkel authentieke stukken voorlegt.

Inzake uw nieuwe bewering dat u voor uw komst naar België een zestal jaar (2005-2011) in Iran hebt gewoond dient te worden opgemerkt dat dit een terugkeer naar Afghanistan niet in de weg staat. U bent namelijk een volwassen en gezonde man, die het grootste deel van zijn leven doorgebracht in Afghanistan, die de laatste jaren in de stad Mazar-i-Sharif woonde en er de familiezaak van zijn vader overnam. Uit uw verklaringen en gezien uw profiel blijkt dat uw familiaal, sociaal en professioneel leven zich bevindt in Mazar-i-Sharif en in Afghanistan. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u nog steeds contact hebt met uw oom uit Mazar-i-Sharif (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 20).

U legt in kader van uw huidige asielaanvraag nog een fotokopie neer van uw werkgever in Iran om aan te tonen dat u daar enkele jaren gewerkt hebt (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 17). U verkreeg dit document blijkbaar op eenvoudige vraag en het vertoont dan ook een gesolliciteerd karakter (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 17). Dit betreft trouwens slechts een fotokopie. De bewijswaarde ervan is relatief aangezien fotokopies onderhevig zijn aan knip- en plakwerk.

U legde nog verklaringen af met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan waardoor u niet terug kunt keren (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 19). Het CGVS is hiervan op de hoogte en met de veiligheidssituatie wordt bij elke beslissing ook rekening gehouden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie de aan het dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de 'relatief veilige provincies'. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afgaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh valt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM juncto schending artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 [EVRM] juncto schending van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Gezien de onderlinge verbondenheid van de middelen, worden ze samen behandeld.

2.1.2 Verzoeker voert aan dat zijn eerste en tweede asielaanvraag werd geweigerd omdat hij beweerde dat hij door de ex-president Burhanduddin Rabbani en zijn manschappen vervolgd werd. Verzoeker vertelde toen niet de waarheid omdat de mensensmokkelaar hem aangeraden heeft om dit verhaal te vertellen. Het is niets anders dan logisch dat deze bewering ongeloofwaardig gevonden werd door de asielinstanties. Verzoeker heeft nooit een klacht ingediend tegen de ex-president en hij is nooit vervolgd geweest door de manschappen van de ex-president. Verzoeker heeft wel in opdracht van manschappen van de ex-president een opdracht uitgevoerd. Hierdoor heeft verzoeker problemen gekregen met een derde, nl. Haji Faiz en zo is verzoeker het land ontvlucht. Verzoeker verwacht dat verweerster de aangehaalde vrees voor vervolging door Haji Faiz op een deftige wijze onderzoekt en niet zomaar een standaard antwoord gebruikt door te verwijzen naar eerder genomen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit dossier. Verzoeker wenst in deze te verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 25 februari 2009, nr. 190.783 betreffende de verkeerde toepassing van het beginsel ‘fraus omnia corrumpit’. Tenslotte stelt verzoeker nog dat hij heeft aangehaald niet naar Afghanistan terug te kunnen gaan omdat zijn echtgenote en kinderen bang zijn voor de ontvoeringen, terwijl dit punt helemaal niet behandeld wordt in de motivering van de beslissing.

Verzoeker besluit dat hij en zijn gezin sinds negen jaar niet meer in Afghanistan wonen. Door hem terug te sturen naar een land waar hij zich moeilijk zal kunnen aanpassen en waar hij gemarginaliseerd wordt omdat hij anders is, schendt de verwerende partij artikel 3 EVRM.

2.1.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.1.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

2.1.5. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekers eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal werd afgewezen bij beslissing van 31 maart 2014 en deze beslissing vervolgens bevestigd werd door de Raad op 4 juli 2014 bij arrest nr. 126 748. In dit arrest werd geoordeeld dat er gelet op de

tegenstrijdigheden, incoherente en niet-aannemelijke verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan de persoonlijke problemen van verzoeker met Rabbani. Verzoeker diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Ook de tweede asielaanvraag waarbij verzoeker zijn problemen met Rabbani herhaalde werd afgewezen. De commissaris-generaal besliste immers op 29 augustus 2014 de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen, de Raad verwierp het beroep dat verzoeker hiertegen instelde.

2.1.6. Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkens de stukken van het dossier, de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en het onderhavige verzoekschrift op de volgende nieuwe elementen: verzoeker verwijst in zijn derde asielaanvraag deels naar de asielmotieven van zijn eerste asielaanvraag namelijk zijn problemen met wijlen ex-president Burhanuddin Rabbani en zijn entourage omwille van de door zijn bedrijf uitgevoerde bouwwerken en verklaart nu dat in het kader van deze problemen enkele van zijn afgelegde verklaringen niet correct zijn. Op aanraden van de smokkelaar stelde hij de gebeurtenissen anders voor en legde hij enkele valse documenten voor. Verzoeker blijft wel nog verwijzen naar de achterstallige betaling van het door het bouwbedrijf uitgevoerde bouwproject. Hij deed verschillende keren beroep op de vakbond om het geld te eisen, maar werd met de dood bedreigd. Hierdoor had hij zelf schulden omdat hij de leverancier, Haji Faiz, van de bouwmaterialen niet kon betalen. Haji Faiz eiste echter zijn geld op, stuurde gewapende bodyguards op hem af en verzoeker werd opnieuw met de dood bedreigd. Hij besloot met zijn vrouw en kinderen Afghanistan te verlaten in 2005, hij ging via Pakistan naar Shiraz en later naar Teheran waar hij tot 2011 illegaal verbleef en werkte. Hij keerde dus nooit terug naar Afghanistan zoals hij wel verklaarde in zijn vorige asielaanvragen. Verzoekers vrouw en kinderen wonen heden nog steeds in Teheran bij haar neef. Ter staving van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker een fotokopie neer van een brief van zijn werkgever in Iran.

Met betrekking tot het nieuwe element waarop verzoekers derde asielaanvraag berust stelde de bestreden beslissing terecht: *"Met betrekking tot de bijkomende verklaringen die u aflegt, namelijk uw problemen met de leverancier en schuldeiser Haji Faiz, en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste en uw tweede aanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met de zoon van Burhanuddin Rabbani nadat u twee bouwwerken in zijn opdracht afwerkte maar niet volledig werd uitbetaald, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid."*

De Raad sluit zich dienaangaande aan bij de verwerende partij waar zij in haar verweernota vaststelt dat verzoeker noch in het kader van zijn eerste asielaanvraag, noch in het kader van zijn tweede asielaanvraag melding heeft gemaakt van problemen met de vakbond of van problemen met Haji Faiz. Hoewel het kernelementen van zijn asielrelaas uitmaakt, haalt verzoeker deze feiten pas voor het eerst aan in het kader van zijn derde asielaanvraag. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf zijn eerste asielaanvraag. De argumenten van verzoeker dat de smokkelaar hem adviseerde om te liegen en de zaken anders voor te stellen ontslaat verzoeker niet van zijn medewerkingsplicht. Verzoeker draagt immers zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen en het bewust aanbrengen van valse documenten. Gelet op het feit dat verzoeker er initieel voor koos om een ander volledig verzonnen asielrelaas uiteen te zetten, zowel in het kader van zijn eerste asielaanvraag als van zijn tweede asielaanvraag en bovendien bedrieglijke verklaringen aflegde over een beweerde terugkeer naar Afghanistan in 2009, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de nieuwe aangehaalde asielfeiten die hij thans opgeeft. Het feit dat verzoeker initieel bedrieglijke verklaringen aflegde en pas in het kader van zijn derde asielaanvraag de 'ware' versie van zijn asielfeiten weergeeft, ondermijnt op fundamentele wijze de door hem aangehaalde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. Hoe dan ook, de door verzoeker bijkomende verklaringen liggen volledig in het verlengde van zijn eerste en tweede asielaanvraag die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel als door de Raad werden afgewezen wegens een totaal gebrek aan geloofwaardigheid. De documenten die verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag bijbrengt doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid geen afbreuk. De documenten van zijn werkgever in Iran die verzoeker aan het verzoekschrift voegt

bevestigen enkel dat verzoeker tussen 2006 en 2010 in Iran gewoond en gewerkt heeft, niets meer en niets minder. De documenten kunnen bijgevolg geenszins de negatieve appreciatie van de eerdere asielaanvragen met betrekking tot feiten die zich hebben voorgedaan in Afghanistan, wijzigen.

Verzoeker stelt dat hij en zijn gezin sinds 9 jaar niet meer in Afghanistan wonen. Door hem terug te sturen naar een land waar hij zich moeilijk zal kunnen aanpassen en waar hij gemarginaliseerd wordt omdat hij anders is, schendt verwerende partij artikel 3 EVRM. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat de omstandigheden waarmee hij (en zijn gezin) als terugkerende asielzoeker naar Afghanistan zal worden geconfronteerd, zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Verweerder merkt met recht op dat verzoeker, een volwassen en gezonde man is, die het grootste deel van zijn leven doorgebracht heeft in Afghanistan, die de laatste jaren in de stad Mazar-i-Sharif woonde en er de familiezaak van zijn vader overnam. Uit verzoekers verklaringen en gezien zijn profiel blijkt dat zijn familiaal, sociaal en professioneel leven zich bevindt in Mazar-i-Sharif en in Afghanistan. Uit zijn verklaringen blijkt eveneens dat hij nog steeds contact heeft met zijn oom uit Mazar-i-Sharif (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 20). Verzoeker brengt derhalve geen objectieve argumenten aan die een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM in verzoekers hoofde suggereren in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij niet naar Afghanistan terug kan omdat zijn echtgenote en kinderen vrezend ontvoerd te worden kan worden vastgesteld dat deze vrees kadert binnen het asielrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de beweerde vrees voor ontvoering. Verzoeker refereert ten slotte in zijn verzoekschrift eveneens naar zijn deelname aan een actie van Afghanen in een kerk in Brussel. Evenwel blijkt nergens uit verzoekers verklaringen ook maar enige aanwijzing dat hij zou worden gezocht of geïsoleerd zou zijn omwille van zijn vermeende verblijf in een kerk. Ten overvloede blijkt uit de informatie toegevoegd aan de nota van de verwerende partij dat in de door Cedoca dagelijks geraadpleegde Afghaanse bronnen geen berichten zijn aangetroffen over een fatwa die de kerkbezetting of de mogelijke bekering van de actievoerders veroordeelde. In de artikelen die in de internationale media hierover zijn verschenen is evenmin sprake van een bekering of een fatwa daaromtrent. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat deze informatie onjuist, achterhaald of onvolledig zou zijn.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: *"(...) De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de 'relatief veilige provincies'. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afghaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh valt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.*

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat de analyse van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Balkh achterhaald of onjuist zou zijn.

2.1.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER